

ZĂPADA NEAGRĂ

Andreionthepoetry

Zăpada neagră de păcate
Se-așterne-ncet de când mă știu
Peste-a mea inimă-mpietrită,
Lăsându-mi sufletul pustiu...

Iarna e grea, zăpada cade
Cu-nversunare, fără-oprire,
Ispită și păcat se-adună,
Trăgându-mă din nemurire.

Ca-ntr-o clepsidră cu ispite,
Fulgii de nea se lasă-adânc
În ale inimii străfunduri,
Nedându-mi voie să mai plâng.

Aș plânge, dar nu simt durerea
Ce mi-ar sufla un vânt prielnic
Ca să mă scoată din adâncuri
Și să m-așeze pe jertfelnic.

Vreau să iubesc cu-acea iubire
De care Domnul ne învață,
Dar avalanșa de păcate
Cu lanțuri grele tot mă-agață...

Orice secundă care trece
Înseamnă-un fulg plin de păcat,
Înseamnă-un timp trăit în moarte □
Dar timp mereu e pentru-nvia!

Când primăvara de credință
Mireasma Domnului aduce,
Răsar ghiociei de pocăință,
Punându-mi sufletul pe Cruce.

Dar vreun ghiocel de îndrăznește
Să-nfrunte curajos nămeții,
Îl frânge viscolul ispitei
Încă din pragul dimineții...

Și-atunci Cuvântul mă pătrunde
Cu raze blând-sfredelitoare
Topind zăpada neagră toată,

Puternic cum nu-i niciun soare!

Cum fără Soare nu-i căldură
Oricât de rodnic ar fi solul,
Și buni de-am fi, am fi degeaba,
Alături de nu ne-ar sta Domnul!